

Alice

Alice magának sem akarta bevallani, de még egy kicsit kerülni akarta Danielle-t. Csak azután vánszorgott ki a konyhába, miután barátnője már elhagyta a lakást. Korábban felhívta Diego-t, akinek a hangja még telefonban is szívdöglesztő volt, de a szavai még inkább.

– Alice, számítottam a hívásodra. – mondta a férfi, minden bizonnyal mosolyogva, ami melegséggel töltötte el Alice mellkasát.

– Az ajándékról lenne szó, amit küldtetek – kezdte volna, bár még maga sem tudta, mit is akar pontosan mondani.

– Sejtettem. Miért nem jössz be hozzám az irodába? Mondjuk 11 óra megfelel?

– Éppen ráérek – facsarta ki magából egy kesernyés kacajjal megtoldva.

Az órájára pillantott, ami már kilencet mutatott. A konyhaszekrény üvegajtájában a saját tükörképét vizslatta, és átfutott az agyán, hogy talán nem is magát látja, hanem az üveg mögött egy madár fészkel a szekrénybe. De hiszen így nem mutatkozhat, haját kell mosnia!

Diego irodája nem volt nagy. Azt gondolta, a férfi talán vele egy szinten lehet a munkahelyén, de amikor a recepciós egy kis aulához kísérte, ahol az üvegajtóra volt ragasztva Diego neve és titulusa, mint vezető asszisztens. A férfi melletti iroda pedig María Santosé volt. A recepciós bekopogott, Diego arca pedig hatalmas mosolyra húzódott, ahogy Alice belépett az irodába.

– Alice! Köszönöm, hogy befáradtál!

Diego sötétkék öltönytadrágot és világoskék inget viselt. Az ingujjai a könyökéig fel voltak tűrve, nyakkendője kilazítva biggyeszkedett a nyakában. Úgy nézett ki, mint akinek a munkája kimondottan stresszes.

– Nem zavarok? Rosszkor jöttem?

– Dehogya is! – Diego Alice tekintetét követte, ahogy az asztalon heverő dossziéokra tévedt. – Ne is törődj vele? Kávét? A folyosón van egy automata. Ígérem, sokkal finomabb, mint amilyennek hangzik! Kiléphetnénk a teraszra. – ajánlotta, Alice pedig érezte, ahogy a pír felszökik a nyakán.

Miután a férfi, kezében két papírpoharas kávéval a zöld növényekkel díszített hatalmas erkélyre vezette, az egyik padon helyet foglaltak.

– A jegyekkel kapcsolatban akartam veled beszélni – kezdett bele, mielőtt belekortyolt volna a forró italba.

– Szuper, nem? Mária ötlete volt. Promózhatnám neked a hajóutat, de biztos vagyok benne, hogy legalább annyiszor láttad a brossúrát meg a kisfilmet, mint én, ha nem többször! – kacagta mézédeseen rekedtes hangján.

– Úgy érted nem tévedés volt?

– Tévedésből nem osztogatunk közel nyolcezer dolláros jegyeket.

Alice majdnem félrenyelte a korty kávéját az összeg hallatán.

– Úgy érted, hogy a jegyek nyolcezer dollárt érnek?

– Hát, szezonzáró hajóútra szól, még egy annyira nem bejáratott úton. Ez volt a Sunset hajó első szezonja. A jegy harmadosztályra szól, de tartalmaz napi három étkezést a büfében. Tudom, nem a legelőkelőbb, de egy majdnem negyven napos karibi nyaralást nem hozol ki olcsóbban. – válaszolta a férfi. – Nyolcezer dollár per fő, ha mindent számolunk nem is olyan sok.

Alice előre nyújtotta a nyakát, hátha csak rosszul hallotta.

– Nyolcezer dollár... jegyenként? – hűledezett.

Diego elcsukló nevetése visszhangzott a papírpohárban, ahogy megitta az utolsó korty kávéját.

– Nem akkora ügy, mint gondolod. Én már vagy négy ilyen hajóúton voltam Mária jóvoltából.

– Diego, én ezt nem fogadhatom el! Ez több, mint nagylelkű!

Alice kikapta a táskájából a borítékot, amikben a jegyek lapultak és a férfi felé nyújtotta, aki értetlenül pislogott a papírra.

– A parti után megduplázódott a foglalások száma erre a hajóútra. A következő szezon szinte már most megtelt. – magyarázta a férfi – Érted, hogy ez mit jelent? A promo parti hatalmas sikert aratott! Mária az egész céget megfelelően akarta kompenzálni, de, ami azt illeti, szerintem megkedvelt téged. Szereti látni, ahogy nyomás alatt kivirágzik az ember. – mosolyogta.

Alice újra végignézett a férfin, aki ugyan zilált ruházatával magára vonzotta a tekintetét, de az arca ragyogott. *Talán ő is virágzik nyomás alatt?*

– Imádod a munkád, ugye? – kérdezte halkán.

– A második szerelmem – válaszolta Diego, ahogy bal kezével végigsimított rövid, fekete haján.

Alice ekkor vette észre a férfi gyűrűsujján pihenő arany karikát. Újra felszökött a nyakán a meleg pír, ahogy az ékszer figyelte. Miért gondolta, hogy férfi flörtöl vele? Legszívesebben

a papírpoharába ugrott volna, és ki sem mászott volna belőle, amíg le nem megy a nap, hogy senki se lássa, mennyire kínosan érezte magát - saját maga miatt.

– Kérlek ne sérts meg minket azzal, hogy visszaadod az ajándékot.

– De ez nagyon sokba kerül. Igazán kellemetlenül érzem magam emiatt – *Persze, a jegyek miatt*, tette hozzá magában.

– Tégy velük belátásod szerint. Ajándékozd el, vagy add el, ha úgy tetszik. – mondta a férfi, majd Alice felé fordult, lágy barna szemét egyenesen rászegezte. – Vagy használd fel.

Diego vállrándítása olyan lazaságot kölcsönzött neki egy pillanatra, ami váratlanul érte Alice-t. A férfi az órájára pillantott.

– Ne haragudj, hogy iderendeltelek, pedig csak ez a röpké időm volt. Bárhogy döntesz a jegyekkel, ne felejtse el tudatni velem, rendben? De szeretném, hogy a nevedet az utaslistán lássam.

A férfi mosolya, ahogy kimondta a szavakat mind olyan kedvesen hangzottak, hogy Alice tekintete újra az ujján lévő karikagyűrűre tévedt, ezzel emlékeztetve magát, hogy Diego minden bizonnyal ilyen kedves ember, nem pedig flörtölni próbál vele.

– Rendben, átgondolom.

– És külön jó néven venném, ha a hajóút után elküldenéd nekem az önéletrajzod. Ez nem állásajánlat, nincsen nyitott pozíció, de biztos vagyok benne, hogy Mária is legalább olyan szívesen dolgozna veled, mint én. És ha első kézből ismernéd a hajónkat borssűrűk és bemutató videók helyett... – nevetett Diego, kezét Alice felé nyújtva.

Alice szája is végre felfelé görbült, ahogy kezét a férfi felé nyújtotta.

– Akkor, Ms. Roberts!

– A legközelebbi viszontlátásig, Mr. Molina!

Diego hófehér mosolyának emléke még akkor is Alice szeme előtt lebegett, mikor a férfi már távozott.

Hazaérve a konyhapultra tette a jegyeket, az előszobai kosárból a legutóbbi számlaleveleket és a promo partiról megmaradt brossűrűket. Gondosan elrendezte őket; a jegyek kerültek középre. Csak csendben gubbasztott felette, egészen addig, míg Danielle be nem lépett az ajtón.

– Te meg mit csinálsz ott? – kérdezte felvont szemöldökkel, ahogy egy szatyrot próbált a pultra helyezni, de Alice azzal a lendülettel a földre helyezte.

– Latolgom a lehetőségeket. – válaszolta tömören, majd elhadarta a Diegoval való találkozást.

– Értem. Tehát most azt latolgatod, hogy eladd a jegyeket, vagy felhasználád. – hümmögött Danielle egyetértően, ahogy megkocogtatta az állát.

Alice a jegyeket a számlahalom felé tolta.

– Diego szerint darabja nyolcezer dollárt ért.

– Hogy mi van? – sikoltotta Danielle. – Azt akarod nekem mondani, hogy ez a két kis papírfecni tizenhatezer dollárt ér?

Alice a számlák felől a brossúra irányába tolta a jegyeket.

– Viszont elég egyértelmű, hogy ez egy egyszeri lehetőség.

– De nem azt mondta Diego, hogy ő már több ilyen hajóúton is volt?

– Igaz, de azt is elfelejtette mondani, hogy ő a kreatív részleg igazgatójának jobbkeze. Ő és én nem egy szinten vagyunk. Illetve voltunk.

Danielle továbbra is egyetértően hümmögött. Majd Alice újra a másik oldalra tolta a jegyeket.

– De tény, hogy a pénzből a diákhitelembe is tudnék törleszteni.

Majd vissza.

– De nagyon szuper lenne az OCC-nek dolgozni.

Így húzogatta a jegyeket egyik irányból a másikba, nyomós érveket felhozva mindkét oldalon. Amint az egyik oldal súlyosabbnak tűnt mint a másik, a mérleg nyelve azonnal visszaugrott egy újabb indokkal. Alice nem jutott dülőre, inkább egy helyben toporgott. Még mindig nem érezte, hogy megérdemelte volna a nyaralást, de azt már tudta, hogy nem lenne szíve eladni a jegyeket. Nem. Ahhoz túl sokat dolgozott, és talán Diegonak igaza volt, hogy megérdemli. Danielle addigra már unott, vagy inkább csalódott arcát figyelte, amikor mint egy villámcsapás, beléhasított a gondolat. Még a hideg is végigtáncolt a bőrén, ahogy széles mosolyra húzta a száját. Danielle a pulton könyökölt, az arca teljesen eltorzult, ahogy a tenyere kerek pofijának nyomódott, egy kis fatálból éppen egy darabka mogyorót dobott a szájába, de az lepattant és a földre zuhant. Utánanézett, de egy sóhaj után visszafordult a többi mogyorócska felé. Addig Alice a jegyeket a kezébe vette, és mikor Danielle nagysokára ráemelte a tekintetét, az egyik jegyet a brossúrára tette. Danielle kiegyenesedett, ahogy követte a mozdulatot. A másik jegyet pedig Danielle elé tette.

– Ha én is, akkor te is. – nyögte ki végül Alice.

Danielle szeme felcsillant, de az arca továbbra is zavarodottságot tükrözött.

– Ezt nem értem. – felelte.

– Ha Diego szerint én megérdemlem a jegyeket, akkor te is! Te voltál, aki végig mellettem volt. A fenébe is Omarral, ha te nem jössz el velem erre a hajóútra, akkor én sem megyek. Ki van zárva.

Danielle kezdeti zavarodottsága hatalmas mosollyá alakult, egy percre csak állt, és várta, hogy talán Alice azt mondja, viccelt. De esze ágában sem állt ilyet állítani, és ezt barátnője is megértette. Egy hangosat sikkantva a nyakába ugrott, majd a szobája felé futott.

– Holnap azonnal indulunk bikinit venni! Te jó ég, ezt el sem hiszem! – kiáltozta a szobából, Alice pedig a számlákat egy kupacba gyűjtve visszavitte őket a helyükre.

Hatalmas megkönnyebbülést érezve elővette a telefonját, és egy üzenetet küldött Diegonak. A brossúrát a kezébe vette, és egy nagy, jóleső sóhaj követően Danielle után ment a szobába.

A csomagok az előszobában sorakoztak, Danielle pedig egy combig érő fukszia ruhában állt a tükör előtt, kusza szőkésbarna haját egy kontyba próbálta megzabolázni. Alice a szobájából az utolsó csomagját ráncigálta kifelé, mikor hangos dudaszó hallatszott a nyitott ablak felől.

– Igyekezz már, megjött a taxi! – kiáltott Danielle, a bejárati ajtó kilincséhez kapott.

Alice újult erőre kapva a vállára lendítette a táskát, amit az imént még nagy küzdelmek árán cipelt az előszoba irányába.

Miután bepakolták a taxiba a csomagjaikat, Alice még utoljára végignézett a lakáson, mielőtt becsukta az ajtót, és már kattant is a zár.

Grayson

Grayson nem vette fel a telefonját. Sosem tett még ilyen bátor, ám egyben vakmerő dolgot. *Igen, bátor*, nyugtatta magát, de még a belső hangja is kihallotta benne a hazugságot. Valójában gyáva volt. A telefonja mindössze egyszer várakoztatta az apját, aki többször nem tárcsázott. Mire visszatért az irodájához Maddison már nem volt az asztalánál.

Szinte fuldoklott a ruhája alatt, mintha összezúzta volna a testét. Sebes mozdulatokkal lefejtette magáról a zakóját, amit hanyagul a széke háttámlájára dobott, a nyakkendője már szorította a nyakát, attól is meg kellett szabadulnia. Megkönnyebbülten engedte ki a levegőt, ahogy lerogyott a bőrkanapéra. Ideje volt, hogy beleássa magát a levélbe, és próbáljon valamilyen kikaput keresni a OCC szerződésében. De a teste nehezen mozgott. Most már tényleg be kell szereznie egy whiskyt az irodájába, mert úgy tűnt, rá járt a rúd mostanában. Minden erejét összeszedte, hogy az asztaláig vonszolja magát, és megfogadta, addig fel sem

kel onnan, amíg a végére nem jár ennek az egész kalamajkának. Mert nem tehettem meg, hogy ez több legyen, mint egy hatalmas félreértés, amin majd az évértékelő gálán nevetnek egyet a fejeseikkel. E-mailek százait olvasta végig, szerződéseket és hosszú, száraz dokumentumokat, mire nagyjából megértette a hiba súlyosságát. Nem túlzott, ez valóban akár tönkre is tehettem a céget. Ki tudja mennyi idő után a folyosóról beszűrődő zajok elcsendesedtek, majd valaki benyitott az irodájába.

– Ó, elnézést Uram, nem tudtam, hogy itt van, nem láttam fényt, és azt hittem már hazament – szabadkozott az idős férfi a takarítókocsit maga előtt tolva.

– Tessék? Ó, igen. Már ennyi az idő? – motyogta Grayson, főként csak magának.

A férfi várt még egy pillanatot, bizonytalanul várta, hogy mit tegyen, de Grayson beinvitálta. A takarító a villanyhoz nyúlt, a lámpák halkán kattantak, majd fénnel borították be a helyiséget. A hirtelen rátörő világosságtól összehúzta a szemét. A férfi az ablakhoz ment, egy üvegből folyadékot spriccelt egy rongyra, és subickolni kezdte az üveget, ahova nemrég még a fejét nyomta. Pár másodpercig csak figyelte a rongy mozgását, ahogy a szeme hozzászokott a fényhez.

– Hagyom dolgozni – szólalt meg végül, ahogy összecsukta a laptopját.

– Elmehtek Uram! – kapott a fejéhez a férfi de Grayson csak felemelte a kezét.

– Nem, azt hiszem ideje hazamennem. Ki tudja, ha nem jön, lehet, hogy a billentyűzet lett volna a párnám – viccelődött, hogy oldja a feszültséget, de a férfi csak egy erőltetett mosollyal és fejbiccentéssel jutalmazta.

Másnap reggel pontosan 8 órakor lépett be az épületbe. Kihagyta a reggeli kávé, talán ezért érezte, ahogy a gyomra nehézzé válik. Az első, amit meglátott az ajtaja előtt egy vörös hajzuhatag volt.

– Egészen biztos vagyok benne, hogy tegnap kirúgtalak. – jelentette ki, ahogy a hajkorona tulajdonosa elé ért.

– Igen, így van. – felelte provokálóan éles hangon a nő anélkül, hogy felnézett volna.

– Ugye tudod, hogy az mit jelent? – tette fel őszinte kíváncsisággal a kérdést.

– Természetesen. De már nem a te alkalmazásodban állok. Mr. King adta vissza az állásom.

– Mr. King? Nem ő dönti el, hogy ki dolgozik itt, és ki nem. – értetlenül nevetett Grayson, de valójában félt Maddison válaszáától, mert a nő túl magabiztos volt.

– Jószándékom jeléül ezt nem mondom el neki. És amennyire én tudom, márpedig ő maga mondta, hogy bár te vagy a vezérigazgató, ő a te vezérigazgatód. A főnök főnöke.

Ez badarság, vágta volna rá egyből. Valahol még nevetett is volna rajta egyet, de Maddison öntelt mosolyra húzta a száját. A fenébe is ezzel a nővel.

– És mint aki a nagyfőnök alkalmazásában áll, tudhatnád, hogy nem illik megvártni. – mutatott az irodaajtó felé.

Grayson egyenes háta egy pillanatra cserbenhagyta. A kijárat felé pillantott, mintha menekülni akarna, de egy hirtelen mozdulattal mégis megragadta a kilincset, és szinte berontott a saját irodájába.

Apja, Mr. King grafitszürke öltönyben ült a bőrkánapén, az este szanaszét hagyott dokumentumok pedig a dohányzóasztalon heverték.

– Milyen kedves, hogy csatlakozol – szólalt meg dübörgő hangján, amitől Grayson már így is gyenge hátán végigfutott a hideg.

– Apa! Minek köszönhetem a látogatást? – préselte ki magából, de tisztán hallotta, ahogy többször is megremegett a hangja.

– Foglalj helyet, azt hiszem, sok dologról kell beszélnünk. – szólt a férfi ellentmondást nem tűrő hangon.

Az ajtó felé kapta a fejét, ahol Maddison, továbbra is az öntelt mosolyával becsukta azt. Mint egy csapdába esett őzike, úgy érezte magát. Az órája rezegni kezdett, jelezve az emelkedett pulzusszámot. Még mielőtt a kanapéhoz ért volna, lekapta a kezéről és a zsebébe csúsztatta.

– Akkor mondd el, hogy szerinted mi történt.

Apja hangja egyenletes volt, minden érzelemtől mentes, ami még inkább megrémítette. A férfi rá sem nézett, csak a kezében forgatott papírokat vizslatta.

Grayson már tudta, hogy nem magyarázkodást várnak tőle, ez csak a vihar előtti első felhő, és apja éktelen haragja egy perc múlva a nyakába zúdul. Egyfajta tompa sötétségbe burkolózott, ahogy azt tette gyerekként, kamaszként. Szégyellte magát, amiért felnőtként is ugyan úgy félt az apjától, mint egészen kicsi gyermekként. Még azután is mozdulatlanul ült a kanapén, hogy az apja már régen távozott.

Hiába rezgett egész nap a telefonja, minden üzenetet és hívást figyelmen kívül hagyott. A baráti csoportos chat szinte felrobbant, úgy pörögtek az üzenetek, de fikarsznyi erőt sem érzett magába, hogy elolvassa. Egyetlen üzeneten akadt meg a szeme, amit talán még ritkábban látott, mint az apja hívásait.

Isabella.

Grayson nővére a New York-i irodában dolgozott, közvetlenül az apjával. Látszólag ugyan olyan hűvös és kimért volt, mint az apjuk, egy igazi ragadozó. Kivárta a megfelelő alkalmat,

majd huss, lecsapott. Az évek során számtalanszor hallotta, ahogy apja becsmérlően nyilatkozik a tökéletesen betanított katonájáról, mindössze azért, mert lánynak született. Míg idősebb nővérük, Juliana teljesen kivonta magát a King Vállalat ügyeiből, Isabella vért izzadva próbált helytállni. Grayson volt a kedvenc, mindössze a neme miatt, és ez a szülői nevelés - vagy annak hiánya - teljesen éket vert a testvérek közé, már egészen kicsi koruktól kezdve.

Isabella King

Ne duzzogj már

Dobok egy mentőövet

Grayson King

Mit akarsz?

Isabella King

Az OCC nem hajlandó fogadni egyetlen King-et sem

Ha a hegy nem megy Mohamedhez...

Grayson King

Csak nyögd már ki mit akarsz

Isabella King

Teremts alkalmat a találkozásra te idióta

Grayson King

Zseniális vagy nővérem, erre még nem gondoltam

Isabella King

Megfoghatod a hozzáállásodat és feldughatod a seggedbe

Segíteni próbálok nagyokos

Grayson King

Mit akarsz cserébe?

Isabella King

Majd megtudod.

María Santos rajta lesz a szezonzáró Sunset hajóúton

Grayson King

Egy óceánjáró hajó?

Ez most valami vicc?

Isabella King

Egy hajón az óceán közepén, egy hónapon keresztül nem tud elkerülni

Nem mindegy? Úgysem mehetsz a kis barátaiddal Barbadosra.

Akkor meg itt a tengernyi időd valami hasznosat is csinálni

Majd megköszönöd később

Grayson letette a telefonját. *Ez nem is teljesen hülyeség*, gondolta. *Őrületség? Teljes mértékben! De kétségbeesett idők kétségbeesett ötletekért kiáltanak, és ez tutira megüti a mércét.* Kinyitotta a laptopját és elszánt tekintettel kattintott az OCC Sunset hajóútjának tájékoztató anyagára.

Másnap kora délután Grayson az irodájában ült, újabb szerződés anyagát olvasta figyelmesen, amikor a folyosó felől az ajtón keresztül két hang szűrődött be. Eleinte nem lehetett kivenni, mit mondanak, de ahogy a férfi hangja közeledett felé, egyre érthetőbbé vált. – Oda nem mehet be! – kiáltotta Maddison, amikor az ajtó kinyílt, és egy fiatal férfi lépett be rajta.

– Már hogyan mehetnék! Hupsz, nyitva volt az ajtó! – válaszolta.

A vendég után Maddison is belépett, értetlenül, szinte bocsánatkérő tekintettel figyelte Graysont, akit meglepett a fiatal nő látszólagos érdeklődése a munkahelyi feladatai iránt. Grayson csak intett a kezével, hogy minden rendben.

– Te meg mit keresel itt? – kérdezte mindenféle üdvözlés helyett.

– Édesem, nem hívtál a múlt éjszaka óta! – kezdte a férfi vállig érő barna haját hátra simítva, mire Maddison vörösödő arccal fordult ki az irodából.

Grayson nagyot sóhajtott, a férfi pedig vigyorogva nézett az ajtó felé

– Nem fogja azt hinni, hogy meleg vagyok. – közölte Grayson. – Charlie, ez középsuli óta már unalmas.

Charlie tettetett csalódottsággal fordult vissza barátja felé.

– Én minden alkalommal jól szórakozom. Szarul nézel ki.

– Te még szarabbul – vágta rá Grayson.

– Áh! Tudom! Komolyan mondom, a munkahelyi stressz nem tesz jót a csinos pofimnak.

– Te meg miről beszélsz? Arról a madárijesztő képedről? Nem mintha ezek a rusnya ingek előnyösek lennének.

Charlie drámaian sóhajtott.

– Látszik, hogy nem a divat világában dolgozol. – rázta a fejét.

– Hát, rólad sem hinné el senki. Aprópó divat, hogy van Clarissa? Neki tényleg van is érzéke hozzá.

– Ne is beszéljünk arról a primadonnáról! Férjhez megy! És találj ki, kinek a ruháját viseli majd az esküvőjén! – nyavajgott Charlie.

– Vad tippem lesz... Christensen darabot? – forgatta a szemét Grayson, de a szája sarka felfelé kanyarodott.

– A szégyentelen! – Charlie selymes hangja megtelt gúnnnyal.

– A saját ruhamárkáját viseli az esküvőjén... hogy meri?

– És találj ki, hogy az a majom mibe lesz!

– Azt hiszem az egyik Christensen öltönyödben? Milyen nagylelkű tőled! – nevetett Grayson Charlie duggozó arcát figyelve.

– Nagylelkű a fenéket. A zsályazöldet akarja!

Grayson a fogai között szívta be a levegőt.

– Ssz.... – sziszegte – Azt magadnak tervezted.

Charlie a levegőbe emelte a kezét, leengedve nagyot csattan a térdén, ahogy ledobta magát a bőrkanapéra.

– Sajnálom, hogy Clary dobott téged. Az esküvőjének híre most biztos megvisel.

– Az isten szerelmére Charlie, hét éves voltam! – védekezett Grayson, mintha a barátja nem lett volna tisztában az idő múlásával. – Azért jöttél, hogy elmondd, amit már az Instagramról is tudok?

– Természetesen nem. Ha hívunk, nem veszed fel, vagy kinyomod, a csoportba nem válaszolsz, teljesen felszívódtál. Camille szólt, hogy anyád már őt hívogatta Barcelonába, hogy tud-e rólad valamit, mert összevesztél apáddal, de részleteket nem tud. Na meg aztán bedobott egy szívesség kártyát, szóval nem volt választásom, mint az első géppel jönni.

– Felesleges volt, minden oké – válaszolta Grayson, de még magát sem tudta meggyőzni a hangsúlyával, nemhogy legrégebbi barátját.

– Ha minden rendben lenne, nem lennék itt. És csak, hogy tudd, turistaosztályon repültem. Turistaosztályon, Grayson. Tudod mit jelent ez?

– Ugye tudod, hogy van saját magángépetek?

– Sajnos büntetésben vagyok az alsógatyás incidens óta.

– Sosem mesélted a részleteket, akarsz róla beszélni?

Charlie elengedett egy könnyed kacajt, a fejét és a mutató ujját egyszerre billentette egyik irányból a másikba.

– Nem, nem. Nem tereled el ilyen könnyen a témát. Te akarsz róla beszélni?

Grayson legyőzötten huppant le Charlie mellé a kanapéra.

– Nem igazán. Megoldásra van szükségem, de nagyon gyorsan.

– Van már valami terved? – érdeklődött Charlie.

– Azt hiszem lenne egy, és talán jól is jönne a véleményed, ha már itt vagy.

– Grayson King a véleményemre kíváncsi? Talán születnapom van? – kapott a mellkasához drámaian.

– Most akkor érdekel, vagy nem?

Annak ellenére, hogy semmi kedve nem volt beszélni az esetről, egyszerűen dőltek belőle a szavak. Charlie csendben figyelt, tőle szokatlan módon. Néha hümmögött, az állát simogatta, vagy a karkötőjét forgatta a csuklóján.

– Mit gondolsz? – kérdezte végül Grayson.

– Merész, még nekem is. Isabella tökös. Vagy segíteni akar, vagy lejáratni. Sosem kockáztattál még ekkorát.

– Szerinted a többiek benne lennének?

– Ha tudják, hogy ezzel segítenek, biztosan. Plusz idén nem hagyhatjuk ki a nyaralást. De hat ismert embert akarsz egy hónapra egy luxushajóra zárni? Ez nagyon rosszul is elsülhet, mindannyiunknak! De élém toltad ezt a szart és most már menni akarok. – jelentette ki duzzogva Charlie a laptop monitorjára bökkve.

– Egy hónappal hamarabb indulnánk, mint tervben volt.

– Tény, hogy nem a rugalmasságról vagyunk híresek... de ne aggódj. Ez most túl fontos ahhoz, hogy kihagyjuk.

– Megtennéd, hogy ez köztünk marad? A nyaralás miattje.

– Grayson, ez nem a te hibád. Nincs miért szégyenkezned.

– Mégis, megígéred?

– Ha ez ennyire fontos neked, persze. Tartom a számat.

– Kösz haver. Most pedig mesélj arról a majomról, aki lenyúlja az öltönyödet.

– Ronnie. Teljesen idióta. Á, csak vicceltem, igazából klassz srác, csak próbáltam nem a lelkedbe gázolni.

– Hét éves voltam! És kb. egy hétig voltam belezúgva a nővéredbe, közel húsz éve! Szinte biztos vagyok benne, hogy kihevertem!

Dorothy J. Wolff – Szerelem a Naplemente hajón

– Ha te mondd...

Csoportos chat

Grayson

hali srácok

Zak

Nicsak, életben van👁👁

Camille

végre! te meg hol voltál?

Alex

teljesen eltűntél

Charlie

mostantól hívjatok Charlie Holmesnak 🕵

Grayson

konkrétan beszéltél az irodámba

mégis mit vártál?

Logan

helló

jól vagy?

Grayson

na szóval... van jó és rossz hírem

Alex

ne merd

Camille

mi az?

Zak

???

Logan

jaj, ne...

Charlie

Dorothy J. Wolff – Szerelem a Naplemente hajón

hagyjátok már beszélni, ráérték utána kinyírni

Camille

te tudsz valamit

Charlie

én mindent tudok 🤪

Grayson

rossz hír → idén nincs Barbados

bocsi srácok

Camille

ennyire komoly? felhívjam?

Grayson

nem kell. van jobb ötletem

Zak

figyelek 🦺

Grayson

http://occ.com/sunset_cruise_eng

Alex

...ezt most nem gondolod komolyan

Zak

LUXUS hajóút?? benne vagyok!!!

Camille

ez lenne a nagy ötleted??

Charlie

hát persze, hogy Zak benne van

Logan

...ez egy hajó

Alex

Dorothy J. Wolff – Szerelem a Naplemente hajón

egy ÓRIÁSI hajó

az ÓCEÁNON

Charlie

tengeribeteg vagy, mi?

Alex

már a képektől is 🤔

Camille

várj... ez 37 nap???

megőrültél??

Logan

20 úti cél van, azért az nem kevés

Zak

engem már az elején megvettél

hol kell aláírni??

Grayson

májusban indul

kicsit előbb, mint terveztük

Zak

mehetnek, főnök? 😊

Charlie

és én, a drága alkalmazottam?

Alex

részemről határozott nem

Logan

amúgy jól néz ki

Grayson

tudom, hogy Barbados-t ígértem

Zak

és be is tartod

ott van a listán!

Dorothy J. Wolff – Szerellem a Naplemente hajón

Mamó, Zaky már úton vaaaaaaaan 🎉🚢

Alex

30+ nap a vízen ragadva??

MIÉRT

Camille

csak szerintem iszonyú rossz ötlet?

egy kereskedelmi hajón? mi nem igazán vagyunk... kereskedelmi kategórások

Logan

én az vagyok

Grayson

szóval?

ha benne vagytok lefoglalom a lakosztályt
a VIP bérletre pedig mindenki a vendégem

Logan

csak ha Zak el lesz tiltva a karaokétól

Charlie

legutóbb is kinyírta Celine Diont

Zak

az művészet volt, te kulturálatlan barom

Camille

vigyázz a szádra

Alex

de ha bárki énekelni, beszélni vagy akár csak gondolni is mer a Titanicra!!!!

Charlie

Near, far, wherever you areeee 🎵

Alex

fogd be vagy a roncs mellé süllyesztelek

Logan

kissé agresszív de érthető

Grayson

Akkor mindenki benne van?